

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10-12-4964 מדינת ישראל נ' דואני

בפני כב' השופט שמאי בקר

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ מתביעות תל אביב

נגד

הנאשמים

בן דואני
ע"י ב"כ עו"ד ניר רהט, הסנגוריה הציבורית

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

א. כללי - כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ועבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לאותו החוק.

2. על פי כתב האישום, הבחינו השוטרים רס"ר שמואל קבע ורס"ל גיוני סער (להלן: "השוטרים", או "קבע" או "סער", לפי הענין) בערב יום 8.2.2010 ברכב מסוג יונדאי אשר נסע "במהירות ובאופן המסכן את יתר הנוסעים בכביש", בקרבת רחוב משה סנה בתל אביב, והם ביקשו מבעל הרכב לעצור בצד, לשם בדיקה.

הנאשם, כך כתב האישום, נסע בעקבות השוטרים, עצר קטנועו בסמוך לניידת שלהם, והחל מפציר בשוטרים, בתקיפות, להניח לבעל רכב היונדאי, שכן לדעתו עצרו השוטרים את האחרון ללא כל סיבה מוצדקת.

3. כתב האישום מספר כי השוטרים חזרו וביקשו את הנאשם לעזוב את המקום, לשווא. לא זו אף זאת, אלא שבדיקה במסוף המשטרה העלתה, כי קטנועו "נוסע ללא רישיון רכב בתוקף" (כך במקור). השוטרים ביקשו אפוא את הנאשם לעלות על המדרכה ולבדוק את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

רישיונותיו, אולם הנאשם סירב, "תוך שהוא מפנה אצבע מורה לעבר פניו [של השוטר קבע] בצורה מאיימת", והוא מצהיר באוזניו של השוטר קבע כהאי לישנא: "אתה לא יכול לעשות לי כלום, אתמול עברתי טסט".

השוטר קבע ביקש את הנאשם להזיז את אצבעו מפניו, או אז הכה אותו הנאשם "מכה חזקה בבטנו, באמצעות האמה" (כך בסעיף 4 סיפא לכתב האישום).

4. כתב האישום ממשיך ומתאר כיצד נוכח אותה תקיפת שוטר, החליטו השוטרים לעצור את הנאשם, תוך שהלה מתנגד למעצרו, עד שהשוטרים נאלצו להפעיל כוח סביר על מנת לאזוק ידיו.

5. כתב האישום מספר עוד, לאקונית, כי נוכח התנהגותו המתוארת של הנאשם "שוחרר רכב היונדאי בטרם הושלמה בדיקתו ע"י השוטרים".

6. כך כתב האישום. ברם, שמיעת הראיות בתיק גילתה פער מהותי בין המתואר בכתב האישום לבין שאירע במציאות, ועל כך אעמוד עוד בהמשך. טרם אכנס לעובי הקורה, קורת הראיות, מצאתי להתייחס לטענת ההגנה, לפיה שומה על בית המשפט לבטל את כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק.

ב. ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק

7. ההגנה טענה כי דינו של כתב האישום היה להתבטל, מחמת טעמים של הגנה מן הצדק, הגם שהדגישה כי היא מבקשת שלא לקבוע כך, הואיל ולדעתה מן הראוי לזכות הנאשם בדין. הצדק עם ההגנה, כמבואר להלן.

8. ההגנה ביססה את ההגנה מן הצדק לה טענה על גבי מספר נדבכים:

א. הגשת כתב אישום בעבירות נגד שוטרים על ידי התביעה ולא על ידי הפרקליטות, בניגוד לכאורה להוראת סעיף 60(א) לחוק סדר הדין הפלילי (הגם שההגנה הודתה שבענין זה כשלעצמו אין כדי לבטל את כתב האישום).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

ב. הבטחה מנהלית או החלטה מינהלית ששונתה ללא טעם או נימוק: הנאשם הובא בפני שופט להארכת מעצרו, במסגרת מעצר ימים, ובית המשפט קיבל את בקשת המשטרה, הגם שמצא לקצץ במספר הימים המבוקשים על ידה, והאריך מעצרו של הנאשם, כחשוד, למשך יומיים. ערר שהוגש על אותה החלטה נדון באותו היום ובתוך שעה קלה לפני בית המשפט המחוזי. בפתח דיון הערר הודיעה המאשימה כך: "בטרם הוגש הערר, התברר שבתחנה סיימו את השלמות החקירה. בהתייעצות עם התביעות, הוחלט שלא להגיש כתב אישום. לכן, אנחנו מסכימים לשחרור" (ההדגשה אינה במקור - ש.ב.).

ההגנה סבורה, כי נוכח הצהרתה - הבטחתה המפורשת של התביעה, לפיה לא יוגש כתב אישום, הרי שהמאשימה נהגה שלא כדין כלפי הנאשם, כאשר הפתיעה אותו בהגשת כתב אישום, כמעט שנה לאחר מתן אותה הבטחה.

ג. מחדל מח"ש. לשיטת ההגנה, מח"ש לא חקרה ולו עד אחד, אף לא שמעה את הנאשם, וזאת נוכח עמדתה כי הנאשם לא שיתף עמה פעולה. הסנגור פנה אל מח"ש והבהיר כי לא היו דברים מעולם מבחינת הנאשם, אשר כלל לא קיבל זימון או כל פניה אחרת ממח"ש, אולם נענה, כי נוכח חלוף הזמן, בין היתר, הרי שנסיונות הענין אינן מצדיקות פתיחת החקירה, או פתיחתה מחדש. גם ערר ההגנה על החלטה זו - נדחה, וההגנה מלאה כרימון בטענות נגד מח"ש, על היחס המפלה והבלתי הוגן לו זכה הנאשם מצד האחרונה.

ד. אלימות השוטרים. ההגנה סבורה, כי מעבר לאי-התייחסותה של מח"ש לשוועתו של הנאשם, הרי שגם לגופו של ענין, אפילו נניח כי גרסת השוטרים נכונה עובדתית, הרי שהאלימות שהופעלה כלפי הנאשם אינה מידתית, והתנהגות השוטרים כלפיו בהמשך, עת הופשט עירום ועריה בתחנת המשטרה, לשם נלקח, היתה שלא לצורך ושלא כדין.

ה. ההגנה טוענת, אפוא, כי כוחם המצטבר של כל אלה מלמד על התנהגות שערורייתית של הרשויות כלפי הנאשם, ומכאן מתחייב ביטול כתב האישום נגדו.

להלן אדון בכל אחת מטענות ההגנה ביחס לשאלת קיומה של הגנה מן הצדק, אחת לאחת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

9. **הגשת כתב אישום בעבירות נגד שוטרים על ידי התביעה:** תיק זה ממחיש היטב, לטעמי, מדוע מצא המחוקק לייחד את הטיפול בעבירות נגד שוטרים לפרקליטות, להבדיל מלאגף התביעות של המשטרה.

הטעם מצוי בגוף המשפט, ופשיטא שראוי ליצור חוצץ והפרדה בין גוף תובע ומתלונן, שהוא בשר מבשרו של אותו גוף, לבין נאשם, שעה שהאחרון טוען שדווקא הוא עצמו נפל קרבן לאלימות שוטרים. לא קל לשוטר-תובע להשקיף באובייקטיביות מלאה על סיטואציה, ובהמשך - על כתב אישום, בהם מתוארת תקיפה של עמית, ובוודאי שקשה יותר לשוטר-תובע לחזור בו מכתב אישום, כאמור, מאשר לתובע "מרוחק" ואובייקטיבי יותר, כפרקליט.

עם זאת, המחוקק אכן מצא, בכל זאת, לקבוע כי פגם כגון דא, אם פורמאלי או אם למראית עין "בלבד", לא יצדיק פסילת הליך פלילי, כך סעיף 60(ו) לחוק סדר הדין הפלילי.

10. **הבטחה מנהלית או החלטה ששונתה ללא טעם סביר:** אין מחלוקת כי ביום 9.2.2010 הצהיר בא כוח המאשימה בפני בית המשפט המחוזי, כי הוחלט **שלא** להגיש כתב אישום בעניינו של הנאשם. כך, ללא כחל ושרק, וללא כל סיג. אדרבא, בא כוח המדינה באותו דיון אף הבהיר, כי המשטרה מסכימה לשחררו של החשוד באותו מעמד, כאשר לא ביקש כלל - כדת וכדין - כל ערובה.

ההגנה הפנתה לבג"ץ 492/11 **טורק ואח' נגד פרקליט המדינה ואח'** (פורסם במאגרים המשפטיים), שם חזר בית המשפט העליון על הלכת **ארביב** הידועה (בג"ץ 218/85 **ארביב נגד פרקליט מחוז תל אביב**, פורסם במאגרי המידע) - לפיה אמינות השלטון, הגשמת הדין הפלילי ואינטרס הנאשם, כל אלה צריכים להילקח בחשבון בבחינת האינטרס הציבורי שבהחלטת הרשות לחזור בה מעסקת טיעון. בית המשפט העליון, בשבתו כבג"ץ, קיבל את עתירתו של **טורק**, בקובעו כי אין נפקא מינא אם אותו נאשם קיים כבר את חלקו בעסקת הטיעון אם לאו, אלא שהשאלה היא אם חל שינוי מהותי בנסיבות, כזה המצדיק חזרה מהסכמה להסדר טיעון, ותו לא.

היש הבדל בין מצב בו המדינה מגיעה להסדר טיעון עם נאשם פלוני וחוזרת בה ממנו, לבין מצב שבו המדינה מודיעה לנאשם אלמוני, קבל עם ואולם בית משפט, כי היא לא תגיש כלל כתב אישום נגדו, והיא עושה כן בכל זאת? לגבי דידי, התשובה שלילית. כאן גם כאן קיים אינטרס אצל הנאשם, בין אם אינטרס הציפייה ובין אם אינטרס ההסתמכות (על ההבדל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10-12-4964 מדינת ישראל נ' דואני

ראו סעיף 14 לפסק הדין בענין **טורק**), לבל יופר הסדר הטיעון או שחלילה יוגש נגדו כתב אישום, בהתאמה.

אדרבא, אף מבלי לקיים דיון מעמיק ביחס להשוואה הנ"ל, הרי שבוודאי יהיו שיטענו כי מצבו של אדם שעל ראשו נוחת לפתע כתב אישום, חרף הבטחה מפורשת שלא לעשות כן, הוא קשה ופוגעני יותר ממצב בו אדם, נאשם כבר, יודע אל נכון כי תלוי ועומד נגדו כתב אישום, ורק שאלת גובה ה"מחיר" שישלם (או לא) במסגרת עסקת טיעון, היא שבבסיס האינטרס שלו.

יתר על כן: המדינה כלל לא טרחה להודיע לנאשם כי היא חוזרת בה מההבטחה שנתנה בפני בית המשפט המחוזי שלא להגיש נגדו כתב אישום, אף לא נימקה את השינוי בעמדתה. המדינה כלל לא סברה כי מחובתה להודיע לאזרח כי שינתה מדעתה ביחס להעמדתו לדין פלילי, ובנסיבות אלה - כלל לא מצאה להבהיר לו מה עמד בבסיס השינוי, אם בכלל היו קיימים טעמים כאלה, מלכתחילה.

הנה כי כן, אני מקבל את טענת הנאשם, לפיה כתב האישום עבורו היה כרעם ביום בהיר, לאחר שידוע ידע היטב, מזה חודשים רבים, כי הוחלט שלא להגיש נגדו כתב אישום. אני קובע, כי לא היה מקום להגיש כתב אישום באורח שהוגש, ובוודאי שמבלי לפנות מראש אל הנאשם, להעמידו על השינוי בהחלטה, **לנמקה**, וליתן לו אפשרות טיעון נגד מהלך זה.

אדרבא ואדרבא, הנאשם דווקא כן ידע, כבר בשלב בו הוחלט על הארכת מעצרו בבית משפט השלום, כי עניינו הועבר גם הועבר לבחינת מח"ש, כפי הוראת בית המשפט בהחלטה מפורשת לעשות כן (פרוטוקול המעצר - נ/2, עמ' 2 שורה 5). ענין זה מביא אותנו לטענה הבאה ביחס לקיומה של ההגנה (הנוספת) מן הצדק.

11. החלטת מח"ש שלא לחקור את תלונת הנאשם - אינה סבירה.

התלונה למח"ש הועברה אליה על פי החלטת בית המשפט מיום 9.2.2010 (לעיל). אין חולק, כי גם במכתבי מח"ש אל ההגנה או הנאשם, היתה הכותרת: "תלונתך מיום 9.2.2010" (ראו, למשל, נ/5).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

בדיעבד אנו למדים, כי ההחלטה הראשונית של מח"ש היתה לגנוז התלונה, מחמת "חוסר שיתוף פעולה" (ראו ת/3 - מכתב מח"ש אל התביעות מיום 26.7.2010).

הסנגור אשר מונה על ידי הסנגוריה הציבורית לטפל בנאשם, **לאחר** שהוגש נגדו כתב האישום (הוגש בדצמבר 2010), פנה זמן קצר לאחר מכן אל מח"ש, בבקשה לפתוח מחדש את התיק (נ/4, המכתב אינו נושא תאריך). הסנגור הטעים במכתבו, כי הסיבה לגניזת התלונה - "חוסר היענות" - אינה מקובלת עליו, הואיל והנאשם לא היה ער כלל לכך שהוחלט לסגור את תלונתו, ולמעשה לא זומן או נקרא לבירור על ידי מח"ש, לפני קבלת החלטה זו.

מח"ש השיבה לפניית הסנגור, והודיעה לו ולנאשם, כי - "[...] לאחר ששקלנו בכובד ראש את מכלול הנסיבות הרלוונטיות לתלונה זו הגענו לכלל מסקנה, כי נסיבות העניין אינן מצדיקות פתיחה בחקירה פלילית [...] מסקנתנו זו נתקבלה, בין היתר, לאור חלוף הזמן שעבר בין מועד האירוע נשוא התלונה, לבין מועד הגשת התלונה, בהיעדר הסבר סביר לכך. לאור האמור, החלטנו שלא לפתוח בחקירה" (נ/5).

ערר שהגישה הסנגוריה על ההחלטה האמורה - נדחה (ראו הערר וההחלטה לדחותו - נ/6 ו-נ/7, בהתאמה).

12. נימוק "חלוף הזמן שעבר בין מועד האירוע נשוא התלונה לבין מועד הגשת התלונה" כבסיס לסגירת תיק המח"ש - אינו ברור לי ואינו מקובל עלי. התלונה המקורית הוגשה הרי באדיבות בית המשפט השלום, בהחלטתו מיום 9.2.2010, פחות מיממה מקרות האירוע נושא התלונה.

פניית הסנגור, שבליט בררה בוצעה לאחר שהנאשם הופתע לקבל את כתב האישום, בחודש דצמבר 2010, **איננה** מהווה את המועד המקורי או ה"נכון" של הגשת התלונה. אולם, אפילו נניח כי התלונה אכן הוגשה, או למצער - הוגשה מחדש, בדצמבר 2010, אז מה בכך? האם אותם תשעה חודשים כשרים להוליד כתב אישום בתקיפת שוטרים, אולם הם מביאים להפלת טענותיו של אזרח שהותקף לכאורה על ידי שוטר - עוד טרם יצאו לאוויר העולם ובוררו לגופן? לא ברור לי, עם כל הכבוד, כיצד זה מכתבי האינטרס הציבורי בירור כתב האישום, הכולל עבירות נגד שוטרים גרידא (כלומר: לא היה עוד חומר חקירה סבוכ, ביחס לפריצה או אלימות כלפי הזולת, למשל), אולם שאלת תקיפתו של אזרח על ידי שוטרים, אינה באה במסגרת אותו האינטרס.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

פשיטא בעיני, כי מבלי להקל ראש, כהוא זה, בעבירות נגד שוטרים (ענין חמור כשלעצמו, ללא ספק), הרי שלא פחות חשוב לציבור לדעת, כי לובשי המדים, המופקדים על הגנת הציבור, אינם חורגים מן השורה וממשימתם זו.

על הדגש והאינטרס הציבורי המוגבר דווקא בבירור תלונות נגד שוטרים, ביחס ובהשוואה לבירור תלונות של שוטרים נגד אזרחים, חזרו ושנו בתי המשפט, עת ביטלו כתבי אישום נגד נאשמים אשר מח"ש לא מצאה, מסיבות כאלה ואחרות, לחקור את תלונותיהם; ראו לדוגמא את רשימת פסקי הדין שהגישה ההגנה לעיון בית המשפט: ת"פ (עכו) 16538-04-10 בעניין **חווארי**, את ת"פ (י-ם) 3680/09 בעניין **עומר טל ואח'**, את ת"פ (עכו) 1866/06 בעניין **שמואל ניסן**, את ת"פ (חדרה) 1860/07 בעניין **מרסיאנו דוד**, ואת ת"פ (קריות) 29435-04-10 בעניין **מיה שגב**.

הוא הדין בעניננו. אני סבור כי עמדת מח"ש, שמצאה שלא לחקור בענין דנא, קל וחומר נוכח הודעת הסנגור לפיה קיים עד אובייקטיבי שיכול לשפוך אור על תלונת הנאשם (בעל רכב היונדאי), ומבלי ליתן לנאשם את יומו, מפאת "חלוף הזמן", כאשר אותו חלוף זמן לא מנע הגשת כתב אישום נגד הנאשם עצמו - אינה סבירה ואינה ראויה, בכל הכבוד. קל וחומר בן בנו של קל וחומר, שאני מגיע למסקנה העגומה הנ"ל, בדיעבד, נוכח העובדה שעליה אין מחלוקת, לפיה התביעה ביררה ומצאה כי זימון שנשלח, לכאורה, על ידי מח"ש, אל הנאשם - "[...] **נשלח לכתובת שגויה ולא הגיע ליעדו** [...]" (נ/8, מכתב התביעה אל הסנגור מיום 19.9.2012; ההדגשה שלי - ש.ב.).

אין לי אלא להניח, לטובת מח"ש, כי האחרונה לא ידעה על עובדה זו בדחותה את בקשת הסנגור לשוב ולחקור בדבר, אולם באותה הנשימה לא ניתן להתעלם מכך כי הסנגור הבהיר למח"ש, ברחל בתך הקטנה, כי מרשו כלל לא ידע על ההחלטה לסגור התלונה נגדו, או בכלל (נ/4, סעיף 6 למכתבו). הדברים נאמרים רק מעבר לצורך, שכן די לדעתי בהחלטה שלא לחקור את התלונה, מבלי דעת את כתובתו המדויקת של הנאשם, כדי לקבוע כי מח"ש טעתה במהרה לנער חוצנה מבירור תלונת הנאשם.

בכל מקרה, בין כך ובין כך, לו מח"ש היתה חוקרת את התלונה של הנאשם, ספק אם היינו מגיעים עד הלום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

13. אלימות השוטרים - בלתי מחויבת המציאות, ובכל מקרה - לא מידתית. עוד טרם דיברנו על הראיות, אולם עובדה אחת איננה במחלוקת, והיא מרחפת מעל כל התיק דנא, מזדקרת ודוקרת את העין: ברכו של שוטר פגשה-פגעה באשכיו של אזרח, ובעגה ארצית יותר: אזרח ספג ברכיה משוטר.

אני סבור, כי אפילו נצא מנקודת הנחה שגרסת השוטרים היא הנכונה והמדויקת, הרי שגם אז אין מנוס מלקבוע כי הברכיה אותה ספג הנאשם היתה בלתי מחויבת המציאות ולא מידתית, אם לא למעלה מכך.

כך השוטר קבע בחקירתו הראשית -

"הוא חדר למרחב הפרטי שלי, נעמד פנים מול פנים ודיבר עם האצבע. באיזשהו שלב הוא נתן מכה עם האמה. הדפתי אותו עם הברך. [...]" (עמ' 18 לפרוטוקול, שורה 21, ההדגשה שלי - ש. ב.).

בחקירתו הנגדית הבהיר השוטר קבע כך:

- ש. הברך זה היה להדוף אותו.
- ת. כן, במידתיות. הגבתי במידתיות.
- ש. למה כשנתת את הברכיה כופפת אותו.
- ת. הוא התנגד למעצר.
- ש. כשנתת לו ברך הדפת אותו או הדפת אותו ונתת לו ברך.
- ת. אני הדפתי אותו.
- ש. יכול להיות שתפסת אותו תוך כדי הברכיה.
- ת. לא זוכר.
- ש. יכול להיות שתוך כדי הברכיה תפסת אותו.
- ת. לא זוכר" (שם, בעמ' 23, שורות 13-23).

שותפו של קבע, השוטר סער, בעדותו בפני בית המשפט, הבהיר כי הנאשם נתן -

"מכה בבטנו של שותפי באמצעות ידו" (עמ' 16, שורה 9).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

ובהמשך, הוסיף סער בחקירתו הנגדית, כי -

"ש. בתגובה למכה הזו אתה כותב שהשותף שלך הדף אותו עם הברך.

ת. נכון.

ש. מדובר בברכיה לכיוון האשכים.

ת. אני לא זוכר איך זה היה, הוא דחף אותו לאחור. יכול להיות שזה ברכיה. יש מצבים שעם היד אתה הודף ולא באמת נותן מכה. ברכיה זו מכה מכוונת. הדיפה עם הברך יכולה להיות הדיפה לאחור.

ש. אתה אומר שהוא הדף אותו עם הברך ואתה לא זוכר את הסיטואציה כפי שהיתה. אם הנאשם ובעל היונדאי אומרים שההדיפה היתה ברכיה לכיוון האשכים, האם זה יכול להיות.

ת. יכול להיות" (שם, עמ' 17, שורה 6-12).

עדויות שני השוטרים מצטרפות למעשה לדברי הנאשם עצמו, לפיהם -

"הוא נתן לי ברכיה לא מתוך אינסטינקט, הוא החליט שהוא מרביץ לי. לא תקפתי

אותו קודם" (שם, עמ' 27, שורה 26).

ובהמשך הוסיף עוד הנאשם -

"אחרי שנתנו לי ברכיה אותו שוטר שנתן לי את הברכיה שפגעה לי באשכים, ואני נעצרה לי הנשימה, מי שמקבל שם מכה יודע על מה אני מדבר, הוא דחף אותי לשיחים ושם כשאני בשיחים נתנו לי כמה מכות ותוך שהוא צועק אתה מתנגד למעצר" (שם, עמ' 29, שורה 10).

עד הראייה, בעל רכב היונדאי, מסר ביחס לתקרית האלימה, בחקירתו הראשית, כך :

"[...] השוטר נכנס לספייס של החרדי [הנאשם הוא חרדי - ש. ב.] והחרדי הולך אחורה. בשלב מסוים אני ראיתי את השוטר תופס את הבחור בצוואר והרים את הברך שלו לכיוון איבר המין של החרדי [...] מצד בני החרדי לא ראיתי אלימות. מצד השוטרים שהוא תפס אותו עם הברכיה [...] עובדה שאני ראיתי את השוטר נותן לבן את הברכיה. בזמן הברכיה המרחק בין השוטר לבין בן היה כ-2-3 מטרים. אני ראיתי. הם עומדים פנים מול פנים ואני עומד מולם" (שם, עמ' 31 ואילך).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

בהמשך, בחקירתו הנגדית, סיפר בעל היונדאי כך -

"[...] לא ראיתי שום מכות. להפך, נדהמתי שפתאום ראיתי את השוטר תופס אותו בעורף" (שם, עמ' 34, שורה 3).

14. הנה כי כן, הפוך והפוך בעדויות כל המעורבים בפרשה, השוטרים מכאן, והנאשם ועד ההגנה מטעמו, בעל היונדאי, משם, ואינך יכול אלא להגיע למסקנה מצערת - גם אם נקבל כאמור את גרסת השוטרים - שהפעולה שביצע השוטר קבע, בפוגעו בברכו באשכיו של הנאשם, לא היתה אלא אלימות בלתי מידתית ובלתי נדרשת בנסיבות הענין.

נניח כאמור כי הנאשם אכן פגע באמצעות אמתו (לא במרפקו או באגרופו) בבטנו של השוטר קבע, בעומדם קרובים או אף צמודים זה לזה, כאשר השוטר חש מאוים, לדבריו; הרי ניסיון החיים והאינסטינקט המיידים מחייבים **הדיפת והרחקת** התוקף-הנאשם.

כיצד ניתן ליישב הדיפת תוקף, אינסטינקטיבית, באמצעות הברך, עם תפיסה בצווארו, בעת ובעונה אחת? הרי מדובר בפעולות סותרות: אין אדם הודף את חברו באמצעות ברך, כשבאותה נשימה הוא תופס אותו בצווארו. רוצה לומר, כי על פני הדברים נדמה, גם לשיטת השוטרים עצמם, כי הנאשם ספג ברכיה לאשכיו, כאשר הכוונה לא היתה להודפו.

ברם, אפילו תאמר כי הפרשנות דלעיל (ועל פני הדברים אין מדובר בפרשנות, שכן הדברים נשענים באופן ישיר על דברי השוטר קבע עצמו) מחמירה עם השוטר המותקף, הרי שגם אם אניח תקיפה באמצעות אמה (!) לכיוון הבטן, הרי שזו רחוקה - אלפי מילין - מלהוות איום כזה המחייב ברכיה היישר אל אשכיו של אזרח. נזכיר: הנאשם לא היה מזוין, הוא לא איים על השוטר, מילולית, ורק עמד לידו, מתריס כי לא ניתן לעשות לו דבר, שכן קטנועו עבר טסט רק אתמול (טענה שבדיעבד הובררה כנכונה).

למען האמת, אינך יכול כמעט (ואני אומר "כמעט" רק לשם הזהירות, בבחינת לעולם אל תאמר לעולם לא) - להעלות על הדעת מצב בו יהא שוטר "מחויב" במתן ברכיה לאזרח, כאשר לא נשקפת סכנה ממשית, מיידית ומוחשית לחיי השוטר. המפגש בין ברכו של שוטר ובין אשכיו של אזרח הוא בלתי נתפס ובלתי נסבל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

ייאמר מיד, כי איני עיוור לתלאות השוטרים ברחובות השוקקים והקשים של עירנו, ובוודאי שכך בלילותיה. ברי לי, כי השוטרים נאלצים להתמודד, מדי יום וליל, עם ברנשים מפוקפקים, ועם איומים מאיומים שונים. ובכל זאת, אם חש שוטר כי אזרח פלוני מפריע לו בעבודתו, והוא ממשיך ונעמד בצמוד אל השוטר, ואותו בן בליעל מאיים על המרחב האישי שלו, יתכבד השוטר ויהדוף או ידחוף את האזרח, וזאת עוד טרם הבאנו בחשבון אמצעים וכלים נוספים עימם מצויידים השוטרים.

אולם, בית המשפט אינו יכול להסכין או לקבל, בוודאי שלא להצדיק, מפגש כה אלים ואכזרי בין ברכו של שוטר לבין אשכיו של אזרח.

קל וחומר שמהלך כגון דא לא יכול לעבור לסדר היום, שעה שהשוטר, הוא עצמו, מספר כי בברכו הוא הודף את האזרח התוקף, ואילו בידיו הוא מקרב אותו או אוחז בו, שעה שהוא מתנגד לכאורה למעצרו. הדיפה, גם באמצעות ברכיה, והחזקה בצוואר לשם ביצוע מעצר, בעת ובעונה אחת - לא יכולות לדור בכפיפה אחת, ואחיזה בצוואר שוללת ומפריכה את קיומה של אותה הסכנה הנטענת אותה חש ואותה ביקש להדוף לכאורה השוטר.

לא זו אף זאת: אני מוכן להניח, כי לעתים נדירות, כאשר נקלע שוטר לסכנת חיים מיידית, בוודאי מפתיעה, נוכח קרבה גופנית בינו לבין תוקף אלמוני, שלא יהיה מנוס מפגיעה באשכיו של תוקף. ברם, אפילו כך, והדברים נכתבים תוך חירוק שיניים, על מנת שלא יהא מצב בו שוטר ייפגע חלילה מפאת שחשש להשתמש בברכו, הרי שהמקרה שלפנינו, בו עשה הנאשם שימוש באמתו כלפי בטנו של השוטר, ואולי אף פגע בה, הוא בוודאי ובוודאי לא אותו מקרה בו יוכל בית משפט להתיר ולהבין, בדיעבד, את המפגש האסור והמוקצה בין ברכו של שוטר ובין אשכיו של אזרח.

15. הנה כי כן, אני קובע כי אפילו בהנחה שהנאשם תקף את השוטר קבע, כפי טענת האחרון, הרי שהתגובה האלימה והבלתי מידתית, לשון המעטה, בה טופל הנאשם, בנסיבותיו של כתב אישום זה, שומטת את הקרקע מתחת לעצם הגשתו של כתב האישום נגד הנאשם, ומן הראוי לבטלו, היה כלא היה.

משנה תוקף לקביעה זו מצאתי בעובדה שלאחר מעצרו של הנאשם הוא הובא לתחנת המשטרה, שם הופשט מבגדיו. אין על כך מחלוקת עובדתית, ואדרבא, מוסכם על הצדדים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

כי הדבר נעשה בהסכמתו המילולית של הנאשם. הנאשם הסביר מתן הסכמתו להפשטתו נוכח האלימות בה נתקל.

השוטרים הבהירו כי הפשטת חשוד פלוני הבא בצל קורת תחנת משטרתם היא נוהג, על מנת לוודא כי אין בכליו, בתחתוניו או בגופו, כלי משחית. אני סבור, ככלל, כי מדובר בנוהג נפסד (אם אכן קיים בכלל נוהג כזה), וחשוב מכך - נסיבות המקרה כאן כלל לא חייבו הפשטת הנאשם וביצוע חיפוש גופני עליו. הדברים נכתבים רק למעלה מן הצורך, שכן, כאמור, הברכיה כבר עשתה את שלה, ויש בה - לבדה - כדי לבטל את כתב האישום, מיני וביה.

16. **ואחרון, התנהגות התביעה.** את מעגל ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק - שהחל משורטט בהתייחסות להוראת סעיף 60 לחוק סדר הדין הפלילי - משלים אופן התנהלותה של התביעה לקראת שלהי בירור התיק. אסביר: למשמע הערות בית המשפט ביחס לראיות שנגלו בפניו, הציע בית המשפט לתביעה להרהר אודות אחריתו של כתב האישום.

הדברים לא נפלו על אוזניים ערלות, וביום 30.6.2013 הודיעה באת כוח המאשימה כי התביעה **מסכימה לחזור בה מכתב האישום**, אולם רק בתנאי שהדבר ייעשה בהסכמת הנאשם לביטולו. בא כוח הנאשם הבהיר, בתגובה, כי הנאשם עומד על זיכוי, ובלית ברירה נדחה התיק לשמיעת סיכומים.

איני יורד לסוף דעתה של התביעה: אם הסכימה לחזור בה מכתב האישום, משמע שהבינה כי לא תשיג כאן הרשעה; לו סברה כי יש מקום להרשעת הנאשם, היתה עומדת על בירור הדין ועל הגשת ערעור בהמשך, כפי שהיא עושה מפקידה לפקידה. ברם, הגם שהתביעה הבינה כי התיק לא יניב הרשעה, לא הסכימה לזיכוי של הנאשם.

איני יכול להבין או לקבל את המהלך האמור, בוודאי **שבנסיבות תיק זה**. אם הרימה התביעה ידה, בהבינה בעצמה (גם אם בסיוע בית המשפט), כי תיק זה לא יסתיים בהרשעה, הרי שמן הסתם יסתיים בזיכוי - הלוא כן? - ועל כן שומה היה עליה, לאחר שמיעת כל הראיות בתיק, ובוודאי שבנסיבות תיק זה - להסכים לזיכוי בתיק.

17. אני ער לכך שאולי קיימות סיבות נוספות, שלא להסכים לזיכוי, ואניח כי אולי אף קיימת סיבה לגיטימית לעשות כן.

ברם, התביעה נקטה פעולה נוספת, שלגביה איני יכול להניח מחשבה לגיטימית. הכוונה היא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

להתנגדותה של התביעה להגשת מספר מסמכים, ובעיקר הכוונה היא ל/8, אותו מסמך ממנו עולה, כזכור, כי זימון הנאשם למח"ש נשלח לכתובת שגויה (עמ' 21, שו' 24). מסמך זה מאמת את גרסת הנאשם לפיה לא ידע כלל על פניה אליו ממח"ש, והוא נותן תוקף חד משמעי לטענתו כי לא זנח כלל את התלונה דנא (מעבר למהימנות שניתן לשאוב מדבריו, שאומתו בדיעבד על ידי המדינה עצמה, במכתבה הנ"ל).

והנה, התביעה, לא רק שהתנגדה להגשת אותו מסמך לתיק הראיות של בית המשפט - על מה ולמה ההתנגדות? - אלא שגם לאחר שהוגש כבר, עמדה בסיכומיה על הטענה כי הנאשם זנח את תלונתו למח"ש עד להגשת כתב האישום, ללמדך - לשיטת התביעה, על המשקל הנמוך שניתן לייחס, אם בכלל, לגרסתו בענין תקיפתו על ידי שוטרים.

18. נסכם, אפוא, את הפרק ביחס לשאלת ביטולו של כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, ונשקיף על הקורות את הנאשם החל מאותו ערב בחודש פברואר 2010 ועד היום.

הנאשם התערב באירוע משטרתי לא לו, "חטף" ברכיה לאשכיו, נעתקה נשימתו ממנו, הוא נעצר והובא לתחנת משטרה, שם הופשט מבגדיו ונערך בו חיפוש.

זמן קצר לאחר מכן הובא הנאשם בפני שופט בית משפט שלום, שם ביקשה המשטרה להאריך את מעצרו למשך יותר מיומיים (הבקשה למעצר לא הוגשה כראיה, אולם מהחלטת בית משפט השלום אשר האריך את המעצר ביומיים, למדנו כי הארכת המעצר שביקשה המשטרה -קוצצה על ידו).

הנאשם נעצר למשך יומיים, או לפחות יממה נוספת, וזאת - לצורך ביצוע השלמות חקירה, והנה, ראה זה פלא, תוך שעות ספורות, אם לא שעה קלה, בעת בירור עררו בפני בית המשפט המחוזי, מודיעה המשטרה על גמר ביצוע אותן השלמות שלשמן התבקשו למעלה מ-48 שעות, והנאשם אף מתבשר כי לא יוגש נגדו כתב אישום.

הנאשם שוחרר לביתו, כאשר הוא יודע, כי גם לא יוגש נגדו כתב אישום וגם הוגשה בשמו תלונה למח"ש, כך על פי החלטה מפורשת של בית המשפט.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

והנה, חולפים להם מספר חודשים, והתהפכו לכאורה היוצרות, כך שתחת לקבל זימון למחיש והודעה פורמאלית על סגירת תיק, מקבל הנאשם את ההפך: גם כתב אישום, ובדיעבד גם נודע לו כי תלונתו למחיש - נסגרה עקב חוסר היענות.

ההליך המשפטי מתחיל להתנהל, השופט מטה אוזן לשוועת ולגרסת הנאשם והעד מטעמו, וממליץ למדינה להרהר ביחס להמשך בירור כתב האישום. המאשימה מוכנה, לאחר שמיעת כל הראיות, ללכת אך חלק מכברת דרך הראויה כלפי הנאשם, והיא מסכימה - לאחר כל התלאות דלעיל - רק לחזור בה מכתב האישום, בהסכמה, לבל חלילה ייחנה הנאשם מצלו הקריר של זיכוי.

בלית בררה, אפוא, ולא ביד קלה, נכתבת הכרעת דין זו. כפי שכבר קבעתי לעיל, מדובר בנסיבות המצדיקות, ללא צל של ספק, ביטול כתב האישום נגד הנאשם. ברם, לא אעשה מלאכתי קלה, ולא אעצור כאן, שכן אני מוצא טעם רב בעתירתו של הנאשם שלפניי לזכותו מן הדין, ולא להסתפק, ממש כך, בביטול כתב האישום נגדו, מחמת הגנה מן הצדק.

ג. פרשת התביעה

19. את פרשת התביעה פתח השוטר ג'וני סער, שבראשית חקירתו הבהיר כי **אינו זוכר** את האירוע בגינו זומן לעדות. השוטר אף לא זיהה את הנאשם עצמו, וגם רענון הזכרון באמצעות הזכ"ד שכתב ביום 8.2.2010 - לא הועיל, והעד פשוט לא זכר את האירוע.

בנסיבות אלו, חרף העובדה שמדובר בשוטר כמתלונן, או למצער - בעמיתו של המתלונן, ואין זה דבר של יום ביומו ששוטר מותקף על ידי אזרח, בוודאי שלא על ידי אדם חרדי המתערב בפעולה משטרתית שאינה קשורה לו, איפשרתי את הגשת הזיכרון דברים של השוטר, כראיה (ת/1).

20. אין זה מפתיע, אפוא, כי החקירה הנגדית לא היתה אפקטיבית, אולם בכל זאת - תוך הישענות על זיכרון הדברים בו עיין שוב ושוב השוטר סער - למדנו את הדברים הבאים:

א. הנאשם מיהר להצטער, לאחר שהשתלטו עליו שני השוטרים, על התערבותו, הושיט ידיו קדימה לכבילתו באזיקים, ומיד אף הסכים לחיפוש על גופו, עוד בשטח וטרם הגיעו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

לתחנה.

ב. כן למדנו, כי רכב היונדאי השתולל על הכביש, סיכן את הציבור ואת עצמו (עמ' 13, שורה 30). השוטרים לא הספיקו לבצע בדיקת שכרות לבעל היונדאי, מכיוון שהנאשם הפריע להם בבדיקת הרכב, והשוטרים אף לא ביצעו כלל בדיקה של הרישיונות לאותו בעל יונדאי.

ג. השוטר סער הסביר כי שחררו את בעל היונדאי, חרף ההשתוללות חסרת המעצורים שלו על הכביש, נוכח סדר העדיפויות, לפיו שומה על השוטרים לטפל קודם כול במי שתוקף אותם (עמ' 15, שורה 6 ואילך).

ד. השוטר סער סיפר כאמור על מכה מצד הנאשם בבטנו של השוטר קבע, באמצעות ידו.

ה. השוטר סער הסביר, כי אין זה ראוי שאזרח מפריע לו ולחברו באמצע העבודה. כן אישר השוטר סער, כי שותפו הדף את הנאשם עם הברך, ו"יכול להיות שזו ברכיה", ובהמשך כי בהחלט יכול להיות כי מדובר ב"ברכיה לכיוון האשכים" (ראו עמ' 17).

21. לישיבה הבאה הגיע עד תביעה מס' 2, השוטר שמואל קבע, שגם הוא מסר כי הוא לא ממש זוכר את האירוע, ורק לאחר קריאת הדוחות נזכר בו. השוטר קבע סיפר שהבחין ב"רכב משתולל וחותר רכבים. הוא סיכן גם אותי. [...] קראתי לו כמה פעמים לעצור בצד, עם הכריזה [...] אחרי כמה קריאות הוא עצר. הגיע רוכב קטנוע בזמן שהוא עצר בצורה אגרסיבית ואמר לי משהו כמו 'למה אתה עוצר אותו. הוא לא עשה כלום' [...] הוא חדר למרחב הפרטי שלי, נעמד פנים מול פנים ודיבר עם האצבע. באיזשהו שלב הוא נתן מכה עם האמה. הדפתי אותו עם הברך. הודענו לו שהוא עצור והוא התנגד למעצר. בסיוע השותף שלי עצרנו אותו" (עמ' 18 לפרוטוקול ישיבת 17.4.2013; ההדגשה אינה במקור).

השוטר קבע מסר עוד, עדיין במסגרת חקירתו הראשית, כי **סבר שבעל היונדאי היה שיכור** (שם). בשלב זה, ביקש השוטר קבע לעיין שוב בדוח הפעולה שלו הואיל ולא זכר את הדברים. דוח הפעולה הוגש וסומן ת/2, לבקשת התביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

22. בחקירה הנגדית הסכים השוטר קבע, כי הסיטואציה היתה חריגה, הואיל ומי שתקף את השוטרים לא היה מי שנעצר "במקור", אלא אזרח עובר אורח. השוטר קבע נשאל מדוע היה חשוב לשוטרים להפשיט את הנאשם, והוא השיב -

"אנו מפשיטים כל אחד, למעט חריגים. מעוכבים אנחנו לא מפשיטים. אנחנו צריכים לראות אם מישהו מחזיק כלי תקיפה ליד האשכים. כבר היו מקרים כאלה. כאשר מכניסים עצור לתחנה, על מנת לוודא שאין עליהם נשק כזה או אחר ועל מנת לא לסכן את עצמנו - אנחנו מפשיטים אותם" (עמ' 21, שורה 1 ואילך).

אין מחלוקת, כך השוטר קבע וגם חברו סער, כי הנאשם נעצר תוך זמן קצרצר מאז הכה לכאורה את השוטר, ומרגע מעצרו התנהג למופת, ולא הערים עוד שום קושי על השניים. השוטר קבע התייחס עוד לבעל היונדאי המשתולל והעיד, כי לא זכר אם נבדקו רישיונותיו, אף אישר כי לא בוצעה לו בדיקת שכרות.

הסנגור הרים גבה: כיצד זה שלחתם חזרה אל הכביש אדם שנהג בפראות, "חתך" וסיכן מכוניות, אף כמעט ו"נכנס" בכס? - הקשה על השוטרים. השוטר קבע השיב שהוא לא שוטר תנועה, ובנסיבות העניין די היה באזהרה, בוודאי נוכח הקושי החדש שעמד מולם בדמות הנאשם.

23. השוטר קבע נשאל אם חש מאוים על ידי הנאשם, והשיב בחיוב, ואז נשאל -

"ש. קיבלת מכה אתה אומר?"

ת. כן.

ש. איזו מכה.

ת. אני רשמתי מכה חזקה עם אמה, **אני לא זוכר**. זה מה שרשמתי. בבטן קיבלתי מכה.

ש. למה לא כתבת בדוח שלך שהוא תקף אותך ובשל כך הגנת על עצמך.

ת. זה מה שהיה. עובדתית.

ש. מתוך אינסטינקט.

ת. הוא תקף אותי כן.

ש. למה כתבת שהרגשת שהוא הולך לתקוף אותך.

ת. אחרי המכה. הרגשתי שאחרי המכה הוא ימשיך לתקוף אותי ואני למוד ניסיון.

גם חטפו לי את הנשק. אני לא אחכה שההורים יבכו. חשתי מאוים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

- ש. אתה מסכים איתי שהכול נעשה תוך שניות.
ת. נכון.
[...]
ש. המכה שאתה נתת לו כשהעדת בראשית, אמרת ברכיה ותיקנת לברך.
ת. זה היינו אך. אני פעלתי במידתיות. תסתכל על זה איך שאתה רוצה. אני לא זוכר.
[...]
ש. הברך זה להדוף אותו.
ת. כן במידתיות. הגבתי במידתיות.
ש. למה כשנתת את הברכיה כופפת אותו.
ת. הוא התנגד למעצר.
ש. כשנתת לו ברך הדפת אותו, או הדפת אותו ונתת לו ברך.
ת. אני הדפתי אותו.
ש. יכול להיות שתפסת אותו תוך כדי הברכיה.
ת. לא זוכר.
ש. יכול להיות שתוך כדי הברכיה תפסת אותו.
ת. לא זוכר" (שם, בעמ' 23).

24. לאחר שמיעת שני השוטרים, הודיעה התביעה כי אלו עדיה.

ד. פרשת ההגנה

25. ראשית עלה להעיד הנאשם. הלה סיפר כי הוא בן 28, נשוי ואב לשני ילדים, תלמיד ישיבה בכולל הוראה, לומד רבנות. הנאשם סיפר כי נסע על אופנועו ברחוב פנחס רוזן לכיוון דבורה הנביאה, ואז ראה רכב משטרה פונה לכיוון רמת השרון, במהירות, משתולל, כך לדעתו, ורודף אחרי מישהו.

הנאשם סיפר כי הרכב עצר בצד ימין, והוא עצר לידו. הנאשם סיפר כי נזף בשוטר על אופן נסיעתו, וקיבל תשובה לפיה השוטרים מטפלים בנהג שיכור, תוך שהוא מקבל הוראה לנסוע מן המקום. הנאשם הציף לכיוון רכב היונדאי, ראה את בעליו, כאשר האחרון מבקש ממנו דווקא לחכות שם, והנאשם נעתר לבקשתו. הנאשם מסר כי בעל היונדאי ביקש ממנו במפורש להישאר במקום על מנת לתת עדות בעבורו, בדיעבד, ובתגובה לכך, מסר הנאשם בעדותו, נלחץ אחד השוטרים, והזהיר את הנאשם כי הוא יסתבך עמו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10-12-4964 מדינת ישראל נ' דואני

הנאשם התבקש מיד להציג רישיונות. לשיטת הנאשם, ראה השוטר כי יש לו רישיון בתוקף, ולכאורה אין דרך לסבכו, ועל כן אמר לו השוטר שישבור לו את העצמות בשל התערבותו והפרעתו. מכאן הסלימו הדברים באחת, כך לטענת הנאשם, כשלפתע ספג בעיטה מן השוטר קבע, כאשר הנאשם מיד מבקש סליחה, ואילו השוטר קבע צועק סימולטנית כי הוא מתנגד למעצרו.

בהמשך נלקח הנאשם לתחנת המשטרה, שם לדבריו, לא רצו לשומעו, ולקחו אותו לאבו כביר, משם נלקח לבית משפט השלום בתל אביב. הנאשם תיאר כיצד הוארך מעצרו, הוגש ערר, כאשר התביעה מוסרת כי שוחחו עם העד (מן הסתם - בעל היונדאי), ועל כן מבטלים את האשמות נגד הנאשם, "ולא יגישו כתב אישום ואני משוחרר" (שם, עמ' 24-25).

הנאשם המשיך בחקירתו הראשית, והסביר, כי לא הלך למח"ש, כי ידע שהדברים מטופלים. הנאשם הבהיר כי לא קיבל כל מכתב ממח"ש. הנאשם אישר, כי החזיק יד או אצבע אל מול השוטר, וזאת תוך שהוא אומר לשוטר כי האחרון לא יכול לשבור לו את העצמות, בתגובה לדברי השוטר. הנאשם מסר, כי לא נתן מכה לשוטר, לא בבטנו, לא באמצעות האמה, או בכלל.

הנאשם הבהיר כי רק עצר לעזור לאותו בעל יונדאי מפוחד מאוד, אשר "הסתכל עליי במבט של אל תלך. אני עצרתי בשל ההשתוללות של הניידת. [...] כשבאתי ראיתי שהם באמת עצרו מישהו ובאתי לנסוע, אבל היהודי שם ביקש ממני לא לנסוע, להיות עד מבחינתו. [...] ראיתי אותם מתנפלים עליו [על בעל היונדאי]. שניהם בצורה כזו שצועקים עליו. הם לא פגעו בו פיזית. הם רק צעקו עליו" (שם, עמ' 25 סיפא-26; כל ההדגשות לעיל ובהמשך הציטוטים - שלי, ש.ב.).

26. בחקירתו הנגדית שב הנאשם והבהיר, כי היה עוזב את המקום לולא ביקש ממנו אותו יהודי להישאר שם, לטובתו של האחרון. הנאשם מסר, כי אכן אמר לו השוטר כי בעל היונדאי הוא שיכור, אולם - " [...] הסתכלתי על היהודי לא היה נראה לי שיכור. הוא אמר לי אני לא שיכור, תעזור לי, הוא פונה אליי. [...] מאז שחזרתי בתשובה זה מה שאנחנו עושים. לתת סל מזון לאדם שאנחנו לא מכירים, אין לי כלום איתו. פה ראיתי משהו קיצוני יותר" (שם, עמ' 27).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

אשר לברכיה, מסר הנאשם כי - "הוא נתן לי ברכיה לא מתוך אינסטינקט, הוא החליט שהוא מרביץ לי. לא תקפתי אותו קודם. [...] הם תפסו אותי יחד שני השוטרים ואז אני אמרתי שאני מצטער שאני התערבתי, אני לא רוצה לעזור לו, אחרי המכות שאתה מקבל אתה מבין שאתה נמצא עם שני מטורפים" (שם, עמ' 28, שורה 1).

27. הנאשם מסר עוד, כי בעל רכב היונדאי התבקש להסתלק מן המקום, לאחר שהוא עצמו כבר היה אזוק (שם, עמ' 28, שורה 4).

28. מיד לאחר הנאשם עלה להעיד עד ההגנה היחיד שלו, הלוא הוא בעל רכב היונדאי, מר עודד גרניט. מר גרניט שפך אור אובייקטיבי, ככל הניתן, על הקורות את הנאשם אותו ערב, כדלקמן.

ראשית סיפר מר גרניט, כי הוא אדם בן 58, סוכן נסיעות במקצועו, ללא כל עבר פלילי. מר גרניט סיפר כי יש לו רישיון נהיגה משנת 1977, למעלה מ-35 שנים, ואין לו עבירות תנועה רבות, ומעולם לא נשלל רישיונו. מר גרניט אמר - "כשהייתי באוניברסיטה עברתי פעם ברמזור אדום" (עמ' 29, שורה 28). כבר עתה אומר, כי הדברים מדברים בעדם, והם מלמדים על אופיו וטיבו של העד, מעבר לגליון עברו הנקי.

מר גרניט סיפר כי אין לו כל היכרות עם הנאשם, והוא סיפר כיצד יצא באותו ערב, בנהיגה, מ"בית הלוחם" באפקה, הואיל והוא נכה צה"ל, לאחר אימון גופני, לכיוון ביתו.

עוד הוא נוסע בדרך, לאחר שעקף מכונית מסוימת, ראה מכונית משטרה יושבת על זנבו, כך לדבריו, והוא האט על מנת לאפשר לה לעקוף אותו. רכב המשטרה לא עקף אותו, אף לא כרז לו. מר גרניט סיפר כי הניידת נסעה מימינו וקצת מאחוריו, שעה שחזר לנתיב הימני בהתאם לחוקי התנועה, והעיד על עצמו - "[...] כשנוסעת אחריי ניידת אני נוסע כפליים בזהירות מן הרגיל".

מר גרניט הבהיר, כי לא שתה כלום, אלא יצא מאימון גופני בבית הלוחם, כשאל פיו באו מים בלבד. הוא סיפר עוד כי לא הבין את מעשי הניידת שעקבה אחריו, והוא השתדל לנהוג כדת וכדין, כאשר לפתע, לאחר קילומטר או שניים של מעקב כאמור, שמע צופר והורה לעצור בצד, וכך עשה מיד:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

"עצרתי בצד יצאתי מהמכונית כולי רועד, הוא התנפל עליי, יוצא בחור צעיר לבוש בכובע מצחיה שחור, בגדים אפורים, מתנפל עליי כאילו זה הוואי 50 (צ"ל 0-5), אני לא יודע מה, כולו איימים, אתה נוסע מטורף, כולם מאותתים לסמן לי לעצור לך הוא ביקש את הרישיונות כולי רועד, ואז עוצר בחור חרדי ואומר לי שהוא ראה שהוא כמעט נתקע בך, ביקשתי מהבחור לעצור בצד שיחכה בצד כדי שאקח את הפרטים שלו אם אצטרך מישהו שייתן לי עדות [...] ביקשתי מהבחור הדתי להמתין שאקח ממנו את הפרטים, השוטר חוזר מתחיל לצעוק תעוף מכאן, תסתלק מפה, תעוף מכאן הוא אומר לו למה שאני אעוף מכאן, ואני אומר לשוטר רגע אני צריך לקחת את הפרטים שלו, השוטר צועק עליי ועליו והוא מתקרב השוטר מתקרב לבחור החרדי באותו זמן, כי עכשיו הוא החל לצעוק על החרדי כי הוא לא עף מכאן ואז הוא מתחיל להתקרב ולצעוק, **השוטר נכנס לספיס של החרדי והחרדי הולך אחורה בשלב מסוים ראיתי את השוטר תופס את הבחור בצוואר והרים את הברך שלו לכיוון איבר המין של החרדי.** [...] " (שם, בעמ' 30-31).

מיד בהמשך הסביר מר גרניט כי עזב את המקום כל עוד נפשו בו, לפי הוראת השוטר, והוסיף "אני מתנצל בפני בני [הנאשם], אני פחדתי והלכתי [...] חניתי וראיתי שלוקחים את החרדי מעלים אותו לניידת שהגיעה. **לא ראיתי אלימות.** לא ראיתי שהניידת מתנדנדת. מצד בני החרדי לא ראיתי אלימות. מצד השוטרים שהוא תפס אותו עם הברכיה. **ואז לא ראיתי שום אלימות מאף אחד מהצדדים.** [...] **בבוקר התקשרו אליי מהמשטרה ושאלו אם אני מוכן לתת עדות. סיפרתי את מה שסיפרתי עכשיו,** אמרו בסדר, ומאז לא שמעתי שום דבר עד שהתבקשתי מטעם ההגנה ליתן עדות" (שם, עמ' 31).

הסנגור עימת את מר גרניט עם הטענה כי החל לצעוק על השוטרים, מיד לאחר שנעצר עם רכבו. לטובת הקורא שלא ראה את מר גרניט, אדם לא צעיר, שנראה והתנהג כעלה נידף (אך במובן החיובי והנורמטיבי) גם באולם בית המשפט, שערך מאפיר וגובהו נופל בהרבה מזה של השוטרים, אביא את הדברים בשם אומרם:

"ש. הייתה כאן טענת השוטר שברגע שעצרו אותך אתה התחלת לצעוק עליהם. ת. אני? בקושי הוצאתי מילה. רעדתי כעלה נידף [צ"ל נידף]. השוטר החל לצעוק עלי אמרתי לו מה אני קרה. אני רועד, בחור 1.90 צועק עלי. וזה מורא החוק" (שם, עמ' 31, שורה 22).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

בהמשך מסר עוד מר גרניט, כי הנאשם לא הרים יד על השוטר, אך ראה את השוטר נותן לנאשם את הברכיה, וזאת ממרחק קצר. מר גרניט מסר, כי "את האמת אני חושש לתת את העדות שלי היום. חושש מהתנכלות של המשטרה, אבל בכל זאת הבנאדם עצר בגללי" (שם, עמ' 32, שורה 3).

29. החקירה הנגדית לא שינתה מעמדו של מר גרניט. הלה הבהיר, כי - "כשמשטרה מאחוריך אתה נוסע לפי ספר הספרים [...] סיטואציה מאוד מפחידה כשנוסעת מאחוריך מכונית משטרה [...] אני לא מפריע, אני מאט הוא מאט, אני מגביר הוא מגביר [הכוונה לניידת]. גם כשאני מאט הוא לא עוקף אותי, זה מלחיץ. [...] ואז המשטרה כל הזמן נוסעת מאחוריי אני רואה אותה במראה כמעט מאחוריי ואז אני מגביר את המהירות אני אומר לעצמי תמשיך הלאה תעשה משהו ואז הוא עדיין באותה מהירות כאשר אני מגביר את המהירות עובר את הצומת לפנות ימינה אז הוא מגיח במהירות כמעט נתקע בי ואז הוא כורז לי לראשונה לעצור בצד".

מר גרניט אף הבהיר, כי עמד לצד הניידת, ברמזור, לפני פנייה שמאלה, ולא התבקש כלל, עוד מכוניתו עומדת ברמזור, לעצור (שם, עמ' 33, שורה 10).

30. מר גרניט עומת עם דבריו בהודעתו במשטרה לפיהם ראה תנועת ידיים מצד הנאשם עובר לברכיה; הוא השיב כי מדובר בהגנה עצמית או הדיפה. התובעת לא הרפתה -

"ש. אני אומרת לך שמה שראית זה לא הייתה תנועה של הדיפה אל השוטר. מראה לך תנועה של מכה עם האמה.
ת. לא היה ולא נברא. לא ראיתי שום מכות. להפך, נדהמתי שפתאום ראיתי את השוטר תופס אותו בעורף. עובד[ה] שביקשתי משני השוטרים שהגיעו שירגיעו את השוטר [הכוונה לשני שוטרים נוספים שהגיעו למקום ועזבוהו ללא התערבות - ש. ב.]."

התובעת שאלה את מר גרניט אם עדותו נובעת מחוסר נעימות שלו כלפי הנאשם, והוא השיב מיד - "יש לי חוסר נעימות ואחריות למה שקרה. אבל זה לא משנה את מה שראיתי". אני בהחלט מאמין לעד, מר גרניט.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

ה. העדפת גרסת ההגנה לאור ניתוח הראיות

31. כנרמז כבר לעיל, ניתוח הראיות מביאני להעדיף, למרבה הצער, את גרסת ההגנה. אם יהא מי שירים גבה לנוכח הצער דלעיל, אסביר מיד, כי קבלת גרסתו של נאשם ועדיו על פני גרסתם של שוטרים אינה עניין של מה בכך, כלל ועיקר, שכן בית המשפט רוצה להניח, כי גרסתם של שוטרים היא דבר דבור על אופניו; הרי בשוטרים עסקינן, משרתי ציבור, שאין להם פניות או אינטרס מיוחד בעת ביצוע מלאכתם; אף אודה על האמת - היד רועדת שעה שמסקנה זו, הסותרת הנחת היסוד דלעיל, עולה על הכתב.

32. ראשית, הערה: עניין של יום ביומו, ששוטרים באים בפני בתי המשפט, ואין הם זוכרים דבר וחצי דבר מן האירועים עליהם הם מתבקשים להעיד. אין תימה שכך הם פני הדברים, שכן בידוע הוא שידי השוטרים מלאות בעבודה, ומן הרגע שבו קורה אירוע פלוני, וכתב אישום קורם עור וגידים והשוטר מוזמן להעיד בדבר, יכולים לחלוף ירחים רבים, ולעתים קרובות - אף חולפות מספר שנים, למרבה הצער. אין לצפות משוטר לזכור אירוע פלוני שאירע לפני שנה או שנתיים, בוודאי שלא למעלה מכך.

שונים הם פני הדברים, לחלוטין, באותם המקרים בהם מדובר בעדויות של שוטרים כקרבנות עבירה או כמתלוננים, עת כתב האישום עוסק בעבירות נגד שוטרים. אך סביר הוא, כי שוטר יזכור, ולו במעומעם, את אותה התקיפה שידע, ואשר באה לידי ביטוי בכתב האישום. אני מבדיל לעניין זה את עבירת תקיפת השוטר מעבירת ההפרעה לשוטר, שהיא עבירה נלווית לעבירות סמים רבות, למשל, ובכלל, וברי שאין זו, החמורה והמכוונת נגד גופו של שוטר, כהרי העבירה של "סתם" הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שהיא גם נפוצה הרבה יותר.

מקרה בו שוטר אינו זוכר את התקיפה נושא כתב האישום, בוודאי ובוודאי גם לאחר שעניין בדוח הפעולה שכתב, בהחלט יכול שתהא לו השלכה על משקל העדות שניתן יהיה לתת לאותה עדות, ולו מן הטעם - אך לא רק - כי מן ההגנה נשללת חקירה נגדית אפקטיבית. וכי איזה כלי אחר, משמעותי, יש בידי ההגנה כדי לנסות ולמלא תפקידה?

33. ומן הכלל אל הפרט. במקרה דנן, כאשר לפנינו מונח כתב אישום הכולל אך ורק עבירות של הפרעה לשוטר ותקיפתו (רוצה לומר, ללא עבירות נלוות שעלולות "למסד" את האירוע בזיכרונו של השוטר), מצפה בית המשפט כי השוטר הסביר יזכור את התקיפה עליה הוא נקרא להעיד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

לא זו אף זאת: המקרה דנא לא מדבר ב"סתם" תקיפת שוטר, אלא במקרה יוצא דופן בהחלט, בו אדם בעל חזות חרדית, שלא בשכונת מגורים חרדית, עצר את רכבו והתערב בעניין לא לו; כלומר, התוקף של השוטר, לא היה - כפי שקורה ברגיל - אותו אדם שעוכב או נעצר על ידי השוטר מלכתחילה. השוטרים בעדותם אף הסכימו כי אכן מדובר באירוע שאינו חזון נפרץ.

אולם, במקרה דנן, השוטר סער, אחד משני השוטרים אשר הופרע במילוי תפקידו והיה יעד להתקפה (ראו סעיף 5 לכתב האישום, הקובע כי מעשי הנאשם כוונו כלפי שני השוטרים גם יחד), כלל לא זכר את האירוע, אף לא זיהה את הנאשם. אמירתו כי משך שלוש שנים מאז האירוע חווה עשרות תקיפות מצד אנשים, אין בה, לדעתי, כדי לוותר על הגשמת אותה הציפייה, כאמור, כי אדם, גם שוטר, יזכור אירוע תקיפה נגדו. השוטר סער מסר, כי גם לאחר שקרא את הדוח - אין הוא זוכר את האירוע (עמ' 12, שורה 8).

לפיכך, נאלץ בית המשפט לקבל כראיה את הזכ"ד שכתב השוטר סער בסמוך לאחר האירוע, ולמעשה רק מ"פיו" למדנו בדיעבד על אותו אירוע.

34. גם השוטר קבע, השוטר השני באותו אירוע, מי שהיה למעשה היעד העיקרי לתקיפה על ידי הנאשם, מסר, כי "אני לא זוכר ממש את האירוע, אלא רק נקודות. קראתי את הדוחות וקצת נזכרתי" (עמ' 18, שורה 12). לאחר שבמהלך עדותו, כבר בתחילתה, ביקש השוטר לעיין שוב ושוב בדוח, החלטתי - בלית בררה - על הגשת דוח הפעולה של השוטר קבע (ת/2).

35. אינך יכול שלא לתמוה: איזו תקיפה היא זו, אשר אין היא מותירה כל רישום על קרבנותיה? ולא סתם תקיפה, אלא תקיפה ש"חייבה" תגובה בדמות ברכיה לאשכיו של התוקף. על כורחך אתה מגיע למסקנה ביחס לרמת האיום הנמוכה, אם בכלל, שידעו השוטרים עובר לתקיפתם, ובעת תקיפתם הנטענת ממש.

36. סימן שאלה נוסף ביחס לשיקול דעתם ולגרסתם של השוטרים ניצב מעל סדר העדיפויות בו נקטו ביחס לבעל היונדאי ולנאשם. הרי לשיטת השוטרים עצמם, בעל היונדאי נהג ברכבו לאורך מספר קילומטרים באופן שסיכן את עצמו ואחרים, כאשר השוטרים אף חששו כי נהג עומד "להיכנס בהם" עצמם, והשוטרים העידו כי בהחלט חששו כי מדובר באדם שיכור שנמצא מאחורי ההגה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

והנה, הנהג המסוכן נעצר עם רכבו, ספק אם נבדקו רישיונותיו (בעוד שאת רשיון הנאשם כבר הספיקו לבדוק, עוד טרם "גורש" מר גרניט מן המקום), אך ברי, כי לא נבדקה שאלת שכרותו של הנהג, ואחר כל הדברים האלה - משוחרר האחרון לדרכו, עם רכבו, על הכביש, כאילו לא היו דברים מעולם. תחת לבדוק היטב בציציותיו ובדמו של אותו נהג אלים ומסוכן, הופנתה כל תשומת לבם של השוטרים דווקא לנאשם, טרדן שעבר במקום וסירב לבקשת השוטרים לעזוב את המקום, נוכח בקשת אותו נהג מסוכן.

לא ברורה לי התנהלות זו, שלכאורה יש בה כדי להפקיר את הציבור על הכביש לחסדיו של אותו נהג מסוכן, וזאת - כאשר אין מחלוקת שההשתלטות על הנאשם ארכה מספר שניות, שלאחריהן מצא עצמו אזוק ומתנצל מעומק לבו, בלא כל יכולת להפריע, שהוא זה, להמשיך בדיקתו של בעל היונדאי שלוח הרסן (לשיטת השוטרים). התמיהה אך גוברת, שעה שידענו היום, כי השוטרים הזמינו ניידת שפינתה את הנאשם לחקירה, כך שנשללת הטענה כי היו מחויבים לקחת אותו בעצמם אל המשטרה.

37. אולם בתימהון ובהנחת הנחות, גם אם יש בהם כדי לערער על הגיון גרסתם של השוטרים - לא סגי. עמדתי כבר לעיל על כך שאדם, גם שוטר לצורך העניין, עת חודרים למרחב האישי שלו ומאיימים עליו, הוא חש צורך אינסטנקטיבי, אנושי וטבעי, להדוף את האיום מעל פניו.

ברכיה לאשכיו של תוקף, בוודאי כזה שאינו מזוין, וכאשר אין טענה מצד השוטר כי התוקף איים עליו באופן מילולי כי יפגע בו או ירע לו, איננה מהווה פעולה סבירה של הדיפה, כאשר ברכיה אף מחייבת דווקא גם התקרבות, כמטווחי ברך, אל המטרה, בעוד שדחיפה באמצעות הידיים "מרחיקה" את המותקף-ההודף מהאיום הניצב בפניו.

קל וחומר שכך הם פני הדברים, כאשר אותה "הדיפה" לוותה בהחזקת צווארו של התוקף. הסברו של השוטר כאילו ההחזקה בצוואר נעשתה משום ההתנגדות למעצר, אינו מסתבר כלל וכלל, שכן אדם הסופג ברך בחלציו, אינו יכול להיחשב כמי שמתנגד או יכול ממש להתנגד למעצר. אדרבא, מעדויות שני השוטרים גם יחד עלה, כי שבריר שנייה לאחר שהנאשם ספג את הברכיה באשכיו, ניטלה ממנו כל רוח קרב, כמצופה, והוא מיד התנצל על התערבותו ומעשיו, ולכשנשלפו האזיקים תוך שנייה או שתיים ממתן הברכיה, הוא הושיט ידיו קדימה, כילד טוב ירושלים. לא ברור לי אפוא, בהתבסס על עדויות השוטרים עצמם, איזו התנגדות למעצר גילה הנאשם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

מנגד, גרסתם של הנאשם ועד ההגנה מר גרניט, ביחס לאותה ברכיה, מסתברת הרבה יותר. כפי שכבר הובא וצוטט לעיל, נראה כי האלימות שהופעלה נגד הנאשם לא נועדה לקדם פני סכנה, אלא נבעה מתסכול השוטרים מהתערבותו הבלתי קרואה של אותו "טרדן מתערב", שאולי הפריעה לשוטרים לבדוק את בעל היונדאי, מר גרניט.

הנאשם הבהיר כי לא נהג באלימות כלפי השוטרים, ומצאתי את עדותו כמהימנה, והדברים יפים במשנה תוקף ביחס לעדותו של מר גרניט. מעדויות השניים - שאין ביניהם כל היכרות מוקדמת - עולה, כי דווקא השוטר הוא שצמצם מרחק לכיוון הנאשם, חדר למרחבו הפרטי, ודווקא הנאשם פעל באופן מידתי להדוף את השוטר, באמצעות **אמתו**. נקל לדמיין כיצד אדם **הודף** את זולתו באמצעות אמה, להבדיל מביצוע תקיפה, שעל פי רוב לוקחים בה חלק היד, המרפק, או כף היד.

38. מעבר לכך, עיון בעדויותיהם של הנאשם ומר גרניט גם יחד, מלמד כי הללו נשמרו מ"לנפח" או להגזים בתיאור העובדות, ובכך יש משום חיזוק נוסף למהימנותם.

כך, למשל, הנאשם מסר ביחס לדין ודברים בין השוטרים לבעל היונדאי, מר גרניט, כי - "[...] ראיתי אותם מתנפלים עליו. שניהם בצורה כזו שצועקים עליו. הם לא פגעו בו פיזית. הם רק צעקו עליו" (עמ' 26, שורה 5).

רוצה לומר, כי הנאשם הקפיד ודקדק, ולא ייחס לשוטרים אלימות פיזית כלפי מר גרניט.

החרה החזיק אחר הנאשם בעל היונדאי, מר גרניט, עד ההגנה. הלה הסביר כי השוטרים נהגו בו באופן גס רוח, אך לא הרימו ידיים עליו.

מר גרניט מסר עוד, כי לאחר שקיבל הוראה להסתלק מן המקום, עזב אותו ונעצר במקום בו יכול היה להשקיף ממרחק בטוח על הזירה; כך מר גרניט - "יש מבנה של משאבה ברח' דבורה הנביאה, חניתי וראיתי שלוקחים את החרדי מעלים אותו לניידת שהגיעה. לא ראיתי אלימות. לא ראיתי שהניידת מתנדנדת. מצד בני החרדי לא ראיתי אלימות. מצד השוטרים שתפס אותו עם הברכיה. ואז לא ראיתי שום אלימות מאף אחד מהצדדים, לא ראיתי שהניידת נעה או מתנדנדת. [...]" (עמ' 31, שורה 6 ואילך).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

הנה כי כן, מעבר לאמון שנסכו בי הנאשם ומר גרניט בגרסתם המסתברת, הרי שלא זה ולא חברו לא הפליגו בדמיונם לכיוון השחרת פני השוטרים מעבר לעובדות כהויותן. שניהם גם יחד סיפרו על אלימות נקודתית, על אותה הברכיה, ובאופן חד-משמעי הבהירו, כי לא היתה עוד אלימות מצד השוטרים מעבר לכך. אני מוצא, כאמור, כי התנהלות זו מצד עדי ההגנה מלמדת, כשלעצמה, על האמון שניתן לתת בעדויות ההגנה.

לציין, כי נדמה שלא רק בית המשפט מצא ליתן אמון בגרסתו של מר גרניט, לפחות, שכן נזכיר כי שעה קלה לאחר שמר גרניט מסר עדותו למשטרה, עת הנאשם הובא לערר בפני בית המשפט המחוזי, הכריעה לכאורה עדותו של מר גרניט את הכף, והמשטרה החליטה לשחרר את הנאשם, חרף העובדה שהתקבלה עתירתה הראשונה להאריך מעצרו לשם השלמת חקירה.

מעניין לראות עוד, כי אף התובעת עצמה כינתה את מר גרניט בסיכומיה - "העד הניטרלי", ולא בכדי (ראו עמ' 22, שו' 1).

39. עניין נוסף המדריך את מנוחת בית המשפט, והוא קשור קשר עבות להבנת הפרשה בדיעבד, מתייחס לשאלה הפשוטה הבאה: מה גורם לאזרח הנעצר או מעוכב על ידי שוטרים לבקש, שלא לומר - להתחנן ממש, בפני זולתו, אדם חרדי שאין לו כל היכרות עמו, להישאר במקום, ולא להשאירו לבד עם השוטרים?

פעמיים חזר מר גרניט על בקשתו זו בפני הנאשם, אשר מסר, מצדו, בעדותו כי בחן את מר גרניט, והוא לא קיבל את הסבר השוטר, לפיו מדובר בשיכור שלוח רסן, ועל כן נענה לבקשתו השנייה של מר גרניט, ובחר להיוותר במקום.

מדוע אזרח שומר חוק, ללא כל עבר פלילי, נכה צה"ל, שבמקרה הגרוע - אם נקבל את עמדת השוטרים - נהג שלא כדין בכביש, מגיע למצב בו הוא מתחנן בפני זר מוחלט, שלא להשאיר אותו, לבד בחושך, עם השוטרים? התשובה נמצאת בגוף העדויות, ונדמה כי לו היו השוטרים נוהגים באופן מנומס, גם אם תקיף ונחוש, במר גרניט, לא היה הנאשם מתבקש כלל להישאר במקום על ידי מר גרניט, ופרשה זו לא היתה מתחילה ומסתיימת בבדיקת נהג היונדאי, ותו לא.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4964-12-10 מדינת ישראל נ' דואני

40. הנה כי כן, מן הראיות והעדויות עולה, כי הנאשם, אם מטעמים של שומרוני טוב, לשיטתו, ואם מפאת נטייתו להתערב בעניין לא לו, לשיטת השוטרים, העלה את חמתם של האחרונים, ובמילים פשוטות - פשוט עצבן אותם.

אם סברו השוטרים כי הנאשם מפריע למילוי תפקידם, היה עליהם לעכבו או בהמשך לעוצרו בשל כך, אולם מכאן ועד לתגובה האלימה, המיותרת, או הבלתי מידתית בעליל, רחוקה הדרך כרחוק מזרח ממערב.

אני ער לכך, כי שומה על האזרחים שלא למנות עצמם מבקרים אד-הוק של שוטרים בעת ביצוע משימתם, אולם עדיפים בעיני עשרה מבקרים מהצד בכל אירוע ואירוע משטרתי, על פני שוטר אחד שנוקט אלימות בלתי מוצדקת כלפי מעוכב, עצור או אפילו אחד מן המבקרים הללו.

41. אשר על כן, נוכח כל המקובץ לעיל, כאשר אני מגיע למסקנה כי האירוע המתואר בכתב האישום אירע דווקא בהתאם לגרסה המפורטת, הזכורה, המהימנה והמסתברת של ההגנה, הרי שיש להורות על זיכוי הנאשם מן העבירות המיוחסות לו, וכך אני מורה.

המוזכירות תשלח העתק ההחלטה למח"ש, אשר תפעל ככל אשר תמצא לנכון.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ח תשרי תשע"ד, 02 אוקטובר 2013, במעמד הצדדים

שמאי בקר, שופט